HAWKINS HEROES

BOTEZUL FOCULUI

TODD MCLEOD

ERIC MEYER

Todd McLeod
&
Eric Meyer

Seria

HAWKINS' HEROES

BOTEZUL FOCULUI

versiunea în limba română

UNCRIS

Prefaţa

— Trage-n ei! La dracu, Hawkins, vin peste noi!

— Sunt cu ochiul pe ei.

— Trage, omule! Avem nevoie de acoperire!

A zâmbit sieşi, amuzat de băieţii care-i vorbeau în cască. Mereu spuneau că el este cel mai bun, un învingător, care împrăştia gloanţe cu o mitralieră şi rareori rata ţinta. Prefera M249 SAW (*Squad Automatic Weapon*), şi, fără îndoială, era mai bun decât oricine.

Unii spuneau că e doar un joc, dar pentru Hawkins era mult mai mult. Ultimul joc tip *first-shooter* din *Xbox*ul său, unul care-i făcea inima să bată cu putere. Când îl juca, ştia că era aproape un Dumnezeu. Consola era un cadou de la mami şi tati atunci când a împlinit 16 ani, şi aproape că a preluat controlul asupra vieţii sale. A devenit bun la acest joc, iar ei au început să se vaite că petrece prea mult timp online.

Ieşi în aer liber, Eddie. Mergi cu bicicleta, sau joacă fotbal.

N-au făcut bine. I-au cumpărat consola şi ultima versiune din *Call of Duty*. Acum voiau să-l scoată din casă ca să nu se mai poată loga online. Altfel, era într-o formă relativ bună. mergea zilnic la liceu, iar după-amiaza bătea mingea în curte. pentru că i-ar fi plăcut să fie ceva mai vânos, uneori lucra cu greutăţile lui tati, în garaj. Având o înălţime de 1,74 m, era un adolescent obişnuit. Cu excepţia părului foarte roşcovan. Şi inevitabilii pistrui, dar care nu-l deranjau.

A întâlnit o fată care pierdea timpul prin mall şi a fost sigur că era interesată de el, deşi lucrurile n-au avansat deloc între ei. Poate că nici nu se va întâmpla asta, aşa că s-a gândit că viaţa sa nu va fi nicicând completă, dacă nu-şi va petrece tot timpul jucând jocuri *first-shooter*. Sau să tragă cu mitraliera *pe bune*. S-a gândit să se înroleze în armată. Se va îndrăgosti fata de el văzându-l în uniforma mişto? Mai mult ca sigur că o va face.

Alt hobby al său era să fotografieze cu *smartphone*-ul său vechi, şi asta a fost ceva la care de asemenea a devenit foarte bun. Aşa avea un motiv să iasă din casă, fără ca mami şi tati să-l mai bată la cap. În orice loc nou în care ajungea, îşi făcea *selfie* şi le posta pe Instagram. A fotografiat peisaje şi vechi clădiri reprezentative, deşi cel mai mult îl interesau oamenii. Se spune că poţi „citi" o persoană uitându-te în ochii ei, iar el folosea telefonul pentru a fotografia aceşti ochi. Expresia lor îi dezvăluia totul. Indiferent dacă subiectul era fericit, amărât, nelinişţit sau îngrozit. Se vedea totul în ochi. Era ca şi cum îi privea în adâncul minţii, depistând acolo ce era bun, rău sau urât. Îi plăcea să-i cântărească pentru a stabili din ce categorie fac parte. Cei mai mulţi erau răi sau urâţi. Uneori şi una şi alta.

Dar întotdeauna revenea la jocul online, iar în mica comunitate de pe internet, numele Hawkins a devenit legendar. Şi a venit cea de a optsprezecea aniversare, iar el a luat decizia majoră. Destul cu jocul, de acum o va face de-adevăratelea, în lumea reală. Le va arăta ce poate face cu o mitralieră. A părăsit şcoala şi s-a înrolat în armată.

Sergentul de la biroul de recrutare l-a privit sceptic.

— Numele?

— Eddie Hawkins.

— Aha... Ai vreo poreclă, Eddie? Cum îţi zic prietenii?

— N-am nici una.

Simţi că se înroşeşte. Veteranul acesta cu înfăţişare dură nu părea să aibă simţul umorului.

— Deci, cum ţi se zice?

— Hawkins.

— Hm. Ce original...

— E numele meu.

— OK, Hawkins să fie, a rânjit sergentul. Ai în minte vreo specializare pentru după ce vei termina instrucţia de bază?

— Ăă... Infanterie.

Alt rânjet.

— Crezi că eşti destul de bun la manevrarea mitralierei, nu-i aşa?

— Ăă... da, mă pricep.

— O grămadă de puştani au aceeaşi impresie. Vom vedea. Ai şi o a doua opţiune?

— Îmi place să fotografiez.

— Aha, aste e bun pentru *Photo Recon*. Am să menţionez în fişă.

I-au dat o uniformă şi l-au trimis la Fort Bragg[1] pentru perioada de instrucţie-bază. Când a ajuns în poligon, l-au pus în spatele unei mitraliere uşoare. O M249, la fel ca în joc. S-a uitat la ţinta aflată la câteva sute de metri depărtare – părea o distanţă teribil de mare.

— Atenţie... FOC!

O ochit prin lungul ţevii şi a apăsat pe trăgaci. După aceea a aflat că a tras peste 100 cartuşe. Le-a ratat pe toate. Din cine ştie ce motiv, creierul lui nu s-a conectat cu ochiul ca să alinieze ţinta. Ca şi cum ar fi avut un soi de blocaj mintal, şi nu-şi putea da seama de ce.

În online, el era Regele. Aici, a înţeles că-l pot da afară. Sau îl pot pune la curăţat cartofi la bucătărie. Cu ce era de folos un infanterist care nu putea nimeri ţinta?

[1] Fort Bragg, Carolina de Nord – bază militară a US Army, una dintre cele mai mari din lume.

Disperat, s-a prezentat la locotenent.

— *Sir*, nu fentez la trageri, pur şi simplu se întâmplă.

Acesta s-a încruntat.

— Te-am văzut în poligon, Hawkins. Eşti cel mai neîndemânatic trăgător din toate seriile de recruţi pe care le-am avut anul acesta. Ce-ar fi să-ţi schimbi specializarea?

— Fac fotografii, *sir*.

— *Photo Recon*. Am să vorbesc cu ei.

A terminat perioada de instrucţie-bază şi a cercetat avizierul ca să afle la ce unitate *Photo Recon* a fosta fost transferat.

La loc comanda, îl trimiteau în Afganistan!

Va fi mitralior pe o *Browning* de calibrul .50. Formidabil, un mitralior care nu putea nimeri ţinta!

Capitolul 1

Stând sus, în cupola blindată a lui *Humvee*, PFC[2] Eddie Hawkins putea vedea şi auzi totul. Adică pe cei trei ofiţeri care vorbeau între ei la doar câţiva metri depărtare.

— Sunt pe undeva pe-acolo, sus, locotenente, şi e doar o singură cale să aflăm unde. Trimite-ţi oamenii să-i scoată la vedere.

— Căpitane, dacă cei de la Info' au dreptate, inamicul ne aşteaptă. Oamenii noştri ar putea intra într-o ambuscadă.

O ridicare din umeri.

— Pentru asta sunt plătiţi, locotenente. Trimite-i.

Eddie se făcea că nu aude nimic. La doi *klicks*[3] depărtare, colinele joase erau ca o cicatrice întunecată în peisaj. Era de presupus că acolo inamicul ocupase poziţii şi îi aştepta. Aceasta era Provincia Helmand din Afganistan. Ţinutul bandiţilor. Patria talibanilor, iar el era recunoscător turelei de oţel care-l proteja.

Era recunoscător şi pentru camarazii aflaţi sub el.

Master Sergeant[4] Dan Jones era omul care-i ţinea în viaţă. Un veteran dur, tăbăcit, aflat la al doilea tur. Era înalt, băţos, un soldat născut să comande oamenii în luptă. Ochii albaştri, pătrunzători, erau reci. Zâmbea arareori. *Master Sergeant* îşi făcea doar datoria, şi era al naibii de competent. Genul de tip pe care preferi să-l ai alături de tine când încep împuşcăturile.

Lângă el stătea şoferul, PFC Winston Bellows. Cu ochii negri de pe chipul cafeniu, supraveghea încontinuu drumul din faţă. Winston era mic şi îndesat, şi, la fel ca la Dan, Eddie încă mai „săpa" ca să afle ce se ascunde în spatele acelor ochi. Poate că se gândea la care este cea mai bună rută de deplasare pentru ei? Sau la altceva?

Aplecat deasupra echipamentului radio, era *Corporal*[5] Al Taylor. Era cam de aceeaşi înălţime cu Eddie, şi, la fel ca *Master Sergeant* Dan, se afla la al doilea tur. Întotdeauna verifica de două ori ca să nu-i scape ceva. Extrem de grijuliu, avea întotdeauna un comportament serios. Ca şi cum era mereu îngrijorat de ceva ce i-a scăpat, ceva ce-i putea costa vieţile. Dar asta era de neconceput, pentru că era un veteran. Un alt *puzzle* care trebuia descifrat.

În puţinul timp de când se afla în Afganistan, căpătase încredere tot mai mare în aceşti flăcăi. Dacă va fi să se întoarcă viu acasă, asta se va datora acestor oameni.

---

[2] PFC - Private First Class – grad militar în US Army (cod NATO OR-3); echivalent *fruntaş*.

[3] klick – kilometru (în argoul militar).

[4] Master Sergeant – Grad militar în US Army (cod NATO OR-8); echivalent *plutonier-major*.

[5] Corporal – grad militar în US Army (cod NATO OR-4); echivalent *caporal*.

Erau veterani, competenţi şi periculoşi, aşa cum trebuie să fie soldaţii. La fel ca mitraliera de mare calibru *Browning* .50.

Inamicul trebuia să se teamă de aceşti oameni duri.

Dar nu se temea de el.

Voia cu disperare să devină ţintaş de elită, ca atunci când juca online. Ar fi trebuit să fie transferat la o unitate *Photo Recon* unde, poate, s-ar fi descurcat mai bine. În timpul liceului făcuse mii de fotografii, iar *selfie* postate pe net înregistraseră mii de *like*-uri. Câteva fotografii i-au fost publicate în revista şcolii, şi i-au spus că are talent. Acum învăţase lecţia – cum funcţionează armata. Forţau chestiile pătrate să intre în găuri rotunde, ca atunci când l-au repartizat la infanterie, ca mitralior. Le-a spus de nenumărate ori că e lipsit de îndemânare, dar nu a contat.

De ce nu vor să mă asculte?

Se afla în mijlocul unui război iar slabele sale calităţi de ţintaş îl stânjeneau şi-l îngrijorau. Se străduia din răsputeri să devină un mitralior bun, dar degeaba. Indiferent cât se străduia, pur şi simplu rata ţinta. Ar fi trebuit să se afle în spatele unui aparat fotografic, nu al unei mitraliere. Restul unităţii sale nu spunea nimic, nici chiar luna trecută când au intrat drept în budă.

— — —

— *Ostili*, *ostili*[6], la ora 5[7], 400 m. Mitralior, deschide focul!

A consumat câteva benzi cu cartuşe de calibrul .50, dar la fel de bine putea să urle câteva înjurături către ei; efectul ar fi fost acelaşi.

Şoferul lor s-a ales cu un glonţ în burtă, iar *Master Sergeant* Jones a preluat volanul şi i-a dus înapoi la bază. Sanitarii l-au peticit pe cel rănit, care apoi a fost trimis acasă, în State. Dan a observat amărăciunea lui Eddie, şi l-a consolat spunându-i că tirul său n-ar fi însemnat oricum mare lucru.

Dar el tot şi-ar fi dorit ca să fie ascultat şi transferat oriunde, numai aici nu.

— — —

Bellows era noul şofer, un adevărat vrăjitor la volan. De fiecare dată când gloanţele veneau asupra lor, Eddie se simţea cât se poate de rău legat de modul cum trăgea cu mitraliera. Se aştepta ca gloanţele să rănească sau să ucidă încă un camarad, iar el nu putea face nimic nici de-al dracului.

Camarazii săi nu s-au plâns niciodată. Erau o echipă, iar *Humvee* era mai mult decât nişte oţel, cabluri electrice, cauciuc şi benzină. Echipa îl însufleţea, fiecare om

---

[6] ostil – inamicul oficial sau orice altă persoană care acţionează în mod periculos pentru grupa de militari.

[7] ora 5 – poziţia relativă se stabileşte după orele de pe cadranul ceasului (deci: *ora 5=dreapta-spate*).

fiind o parte a organismului viu care era maşina de luptă. O entitate vie care respira. După ultimul fiasco, a făgăduit că va fi mai bun, iar acum avea o şansă. Când vor urca panta, îi vor găsi pe nemernici oriunde s-ar ascunde, iar el va angaja inamicul.

Corporal Al Taylor i-a dat microfonul lui Dan

— Avem un mesaj.

Acesta a raportat în microfon.

— Sunt *Master Sergeant* Jones, spune.

A ascultat câteva clipe, iar când a oftat, Eddie a băgat de seamă uşoara încruntare şi ridurile de la colţul ochilor. Mâna stângă îi tremura puţin? L-a privit în ochi, şi ceea ce a văzut era frica. Nu se poate, sigur se înşală.

Dan e ca o stâncă, nimic nu-l poate clinti. Un om care face inamicul să se teamă. Nu ca mine.

Dan l-a observat privindu-l şi a rânjit:

— Totul e-n regulă, Eddie?

— Sunt bine.

— Şofer, mergem înainte. Porneşte motorul şi mergi un *klick*. Ni s-a ordonat să vedem dacă cei de sus s-au trezit. Vom afla în curând.

Automat, Eddie s-a asigurat că mitraliera este încărcată şi armată.

Ăştia ne folosesc drept momeală.

S-a uitat la *Master Sergeant* Dan. La un ochi avea un tic nervos. Se afla în Afganistan de mult timp, poate prea demult. Dar, pentru că în rest părea normal, Eddie a considerat că se înşală. Dar i-ar fi plăcut să facă o poză cu *smartphone*-ul la ceea ce văzuse. Însă nu era timp, nu acum când erau gata să intre în acţiune.

Al Taylor şi-a încărcat carabina M4A1, privind când într-o parte când în alta a drumului, în timp ce asculta mesajele transmise pe frecvenţa Companiei. Fusese recent avansat la gradul de caporal. Îl merita. Al Taylor era un veteran competent. S-a aplecat înainte ca să asculte mesajele ce-i veneau în cască, iar Eddie se întreba cum putea auzi ceva prin zgomotul făcut de motorul ambalat la maxim.

— Mesaj de la Companie. Vor să ne oprim la grupul acela de copaci de la jumătatea pantei.

Dan a dat din cap.

— Confirmă primirea mesajului. Şofer...

PFC Winston Bellows a ridicat o mână, semn că a auzit ordinul. Era o haimana care absolvise liceul, unde chiulea ca să participe la curse de *hot rods* în jurul oraşului său natal Boise, Idaho. Era bun, atât de talentat încât poliţiştii reuşeau rareori să-l prindă. Când totuşi reuşeau să-l oprească, nu ştiau niciodată dacă să-l acuze pentru conducere periculoasă sau pentru fugă de la şcoală. Dar, îl prindeau atât de rar...

Lui Eddie nu-i venea să creadă că face parte dintr-o echipă atât de bună. Dacă intrau în necaz, *Master Sergeant* Dan era genul de tip care-i scotea din rahat aproape înainte de a începe să şuiere gloanţele.

Winston părea să-i anticipeze ordinele înainte ca el să le dea, iar îndemânarea sa era aproape magică. Putea întoarce în loc greul jeep, apoi se îndepărtau de nasoleală la fel de repede pe cât intraseră în ea.

Al Taylor putea apela Compania, aşa că chemau suport aerian dacă era nevoie.

Iar în interiorul turelei, el orienta mitraliera asupra inamicului. Ştia că oricât s-ar trage din afară, el era într-o relativă siguranţă. Pe cât se putea el baza pe camarazi, pe atât ei nu se puteau baza pe el. El era o catastrofă.

De sus, de deasupra turelei cerceta împrejurimile pentru orice semn care să arate inamicul. Tacticile talibane erau de tip atacă-şi-fugi, trage-şi-dispari. Erau rare luptele cu talibanii în care aceştia să aibă un schimb de focuri consistent cu americanii. Dar cei de la Informaţii susţineau că ei se află acolo, iar ofiţerii voiau să se asigure. De parcă *Humvee* al lor era o ţintă de carton, în care talibanii vor trage cu săgeţi.

Mulţi soldaţi tânjeau după ocazia de a-şi umple inamicul cu plumbi. Eddie nu făcea excepţie, şi voia să-i doboare, la fel ca oricine. Problema era că nu putea să nimerească nimic. Oricât de mult se străduia, când trăgea cu acea *Browning* .50, cel mai sigur loc în care puteai să te afli era în faţa ţevii.

Creierul său părea a fi „cablat” diferit, pentru că vedea peisajul ca atunci când îl fotografia, ca pe o colecţie de forme şi spaţii. Prim plan, planul mediu, fundal, totul marcat cu o grilă care să alinieze cele mai bune elemente pentru o fotografie reuşită.

O parte a creierului îi striga să tragă dracului cu mitraliera, iar cealaltă îi spunea să nu se grăbească, să încadreze mai bine imaginea, ca să fie fotografia mai bună. Le-a spus camarazilor de nenumărate ori că nu era bun, dar degeaba. Vorbise cu *Master Sergeant* Jones chiar şi în ziua precedentă.

— Pot să trag în tot ce vrei, dar cel mai bine „trag” cu aparatul foto. Trag fotografii cu oameni şi peisaje, nu trag în oameni[8].

I-a arătat şi aparatul *Leica* M8 pe care rareori îl arăta altora. Era cadoul lui la împlinirea a 18 ani, un aparat de 2.000 dolari, de care avea grijă de parcă era făcut din aur masiv.

— Mda, mişto sculă, a apreciat *Master Sergeant*.

— E cea mai bună. Într-o zi am să-ţi arăt ce chestii se poate face cu el.

Jones s-a încruntat:

— Soldat, fă-ţi datoria. Ştii pentru ce te afli aici, aşa că n-o da în bară.

— Nu pot fi de ajutor! Pot să trag în poză tot ce vrei, doar dă-mi ordin. Dar Browning şi cu mine... suntem paraleli. M-am străduit cât am putut, dar de fiecare când trag asupra unei ţinte, ratez.

— Nu e niciodată prea târziu să înveţi, Eddie, deci străduieşte-te în continuare.

---

[8] Este un joc de cuvinte bazat pe două din sensurile verbului *to shoot* : 1- a trage cu arma/a împuşca; 2- a fotografia/filma.

O clipă, ochii îngrijoraţi ai lui *Master Sergeant* s-au liniştit devenind aproape zâmbitori. Nu chiar.

— Este „slujba” ta să tragi cu mitraliera, să nu uiţi treaba asta.

Dădu cu piciorul în ţărână, ştiind că nu a reuşit să se facă înţeles.

De ce nu vor să mă asculte?

— Ştiu, dar aş fi vrut să o fac cum trebuie.

— Străduieşte-te. Suntem o echipă şi fiecare avem ceva de făcut. Asta e ceea ce ne ţine în viaţă.

Capitolul 2

A revenit cu gândurile în prezent. Taylor strigă spre *Master Sergeant* Dan.

— Ni se transmit ordine prin radio. Vin şi ei şi vor să vorbească cu noi.

Eddie a observat schimbarea expresiei de pe chipul său. Şi-a îngustat ochii, a strâns buzele, coborând colţurile gurii. De parcă o umbră neagră i-a trecut prin faţă. Când au sosit ofiţerii, a coborât din *Humvee*.

— Dan, vom urca panta, şi vrem ca voi să fiţi în frunte. Puştiul acesta, PFC Hawkins, cum se descurcă cu mitraliera?

Jones a zâmbit forţat.

— Nici o problemă, *sir*. E un soldat bun, şi n-aş vrea pe nimeni altul în echipa mea.

— Asta e bine de ştiut. Avem o dronă deasupra, care va încerca să fixeze poziţiile inamicului, dacă se află acolo. Vei fi primul care va afla. Nu va dura mult.

Jones a încuviinţat cu o înclinare a capului, apoi s-a urcat în *Humvee*. Ca un om pe umerii căruia apăsau toate necazurile din lume.

Eddie şi-a reamintit povestea pe care a auzit-o despre o luptă anterioară venirii sale în Afganistan. *Sergeant* Jones conducea misiunea, când au trecut peste un IED[9] declanşat de la distanţă, dintr-o colibă de lut aflată în apropiere. Probabil coliba unor păstori de capre situată la vreo 500 m depărtare. Jeep-ul a luat foc, iar el a făcut tot ce se putea pentru a-şi scoate oamenii afară. Doi erau morţi, şi doar cel cu comunicaţiile a supravieţuit. L-a tras din maşină, dar o mitralieră grea a deschis focul de la aproape un kilometru depărtare, şi rafale de gloanţe de mare calibru se năpusteau asupra lor.

Dan l-a târât în spatele maşinii, în afara razei de acţiune a mitralierei, dar rămâneau în continuare expuşi. Era o simplă misiune de recunoaştere, şi nimeni nu se aşteptase la vreo acţiune serioasă a inamicului.

Flăcările învăluiau *Humvee*-ul, iar o linie de talibani atacau în lungul drumului, venind către ei. Era o ambuscadă deşteaptă, ce avea ca scop să-i „termine”, dar Jones avea alte gânduri. S-a urcat din nou în vehiculul ce ardea, în turela cu mitraliera *Browning* .50. A ţintit inamicul şi a deschis focul.

Ei credeau că i-au *terminat* pe americani, aşa că a fost ultimul lucru la care s-au aşteptat. El a continuat să tragă, distrugând şi cuibul de mitralieră şi linia de atacatori. Când şi-a luat degetul de pe trăgaci, uniforma sa ardea, încât a trebuit să

---

[9] IED - Improvised Explosive Device – dispozitiv exploziv artizanal.

sară din vehicul şi să-şi smulgă vestonul şi pantalonii de pe el, înainte de a se „coace”.

Suportul aerian a sosit prea târziu – nimic surprinzător pentru el. O pereche de avioane A-10 *Warthog* veneau vuind dinspre est, la 100 m deasupra solului. După două treceri şi nişte ranversări ca la carte, s-au pierdut în depărtări.

A mai trecut o jumătate de oră înainte ca să apară un elicopter medevac escortat de un elicopter de luptă. *Apache* a rămas în aer, supraveghind precaut, în timp ce *Blackhawk* a aterizat. Morţii şi rănitul au fost încărcaţi în fuselaj. Dan Jones, cu picioarele goale, şi doar în chiloţi şi tricou, s-a îmbarcat ultimul, după ce s-a asigurat că oamenii săi se aflau la bord. Mai târziu, l-au recompensat cu o medalie, o *Silver Star*. De asemenea l-au avansat de la *Sergeant* la *Master Sergeant*, ba chiar s-a discutat despre o avansare de front[10]. Dar... doar s-a discutat.

A petrecut două săptămâni ca să se recupereze după arsuri, dar mintea sa nu s-a recuperat, cel puţin după opinia lui Eddie Hawkins.

Când îl urmau pe *Master Sergeant* către *Humvee*, acesta era taciturn şi morocănos.

Dar când plecau în patrulă, se transforma; era din nou calm, un comandant de vehicul încrezător. Dacă nu-l analizai prea atent.

— Sunt OK, *Master Sergeant*. Voi face tot ce pot.

— Ştiu că aşa ai să faci. Dar tu, Caporal Taylor?

Al Taylor şi-a ridicat privirea de la radio:

— Sunt bine. Nici o problemă.

Din întâmplare, Eddie a privit în jos chiar în acel moment şi i-a văzut chipul, iar pe acesta se vedea orice, numai că e bine nu. Era un alt om care ducea un război greu.

Înaintau prin ţinutul accidentat din jurul Tora Bora, unde Osama bin Laden staţionase un timp, dar acum era mort de mult. Acest fapt nu i-a împiedicat pe insurgenţi să se infiltreze în imensa reţea de peşteri şi tunele care au devenit locurile preferate în care se ascundea oricine nu voia să se ţină departe de patrulele care străbăteau regulat cerul şi care ameninţau să-i descopere. Drone, zboruri de recunoaştere la mare altitudine, dar şi avioane de atac la sol, care apăreau de nicăieri, vuind şi spulberând orice ghinionist rămas sub cerul liber.

Caporalul Al Taylor făcea atunci aceeaşi treabă ca şi acum, se ocupa de comunicaţii. Ei şi-au lăsat *Humvee*-ul la baza pantei şi au început să urce pentru a cerceta multitudinea de guri de tunel ce se deschideau ca într-o crescătorie de iepuri. Liderul plutonului său – ajutorul comandantului – aflat la prima sa ieşire în misiune, era în frunte, înaintând către prima grotă, iar Taylor a respectat ordinul de a aştepta

---

[10] Avansare pe câmpul de luptă (*field commission*) – în situaţii excepţionale, un subofiţer poate fi promovat ofiţer fără a mai urma cursurile şcolii de ofiţeri.

afară. Ceilalţi oameni au intrat cu toţii, iar el a rămas să le acopere spatele, aşteptându-i să iasă, şi ofiţerul să-i ordone să raporteze prin radio situaţia grotei. În cazul în care erau ostili în interior, ordinele erau clare. Soldaţii trebuiau să se retragă. Dacă era o capcană, trebuia trimisă înăuntru o forţă mai mare ca să se ocupe de ei. Celelalte vehicule, ce formau convoiul de 4 *Humvee*, urmau aceleaşi ordin. Când oamenii intrau în grotă, unul rămânea afară ca să-i acopere şi să raporteze prin radio.

El încă mai aştepta strângând în mâini carabina M4. Cercetând împrejurimile pentru a căuta orice ameninţare, dar nu descoperea nici una. Şi atunci au pornit împuşcăturile. A aşteptat... a aşteptat, pentru că avea ordin clar. Să-şi menţină poziţia şi să-i acopere când vor ieşi afară. N-a ieşit nimeni, iar el nu s-a iertat niciodată. Ar fi trebuit să intre după ei, sau să cheme întăriri. N-a făcut nici una, nici alta.

Precum *Master Sergeant*, îşi ascundea bine emoţiile.

Eddie era dezorientat, pasiunea sa era capturarea imaginilor, şi învăţase să *citească* oamenii, să le observe expresiile şi să înţeleagă ce zace în capul lor. A învăţat că acesta era secretul unei fotografii reuşite.

Iar în spatele expresiei caporalului Al Taylor era vina. Totală şi neostoită.

Taylor nu le-a spus niciodată secretul lui, şi nici nu-l va spune vreodată. Adevărul era că Al Taylor era *praf*. Fusese numit *Acting*[11] *Sergeant* şi privea înainte spre o carieră în Army, poate chiar şi şcoala de ofiţeri. După aceea... putea intra în politică. N-a fost să fie. Totul s-a terminat când liderul plutonului său s-a îmbolnăvit, iar el a primit o misiune vitală.

— *Acting Sergeant* Taylor, vrem să extragi o familie care ne-a cerut protecţie. Tatăl se afla undeva, traducător pentru Serviciul de Informaţii al Armatei, şi era îngrijorat că inamicul a pus un contract pe capul soţiei sale, al celor trei copii, şi pe ale mamei şi tatălui său. Trei adulţi şi trei copii; vrem să-i escortezi până aici. Te vei întâlni cu ei pe drumul către Mazari Sharif. Ia un vehicul de rezervă şi adu-i în siguranţă. Ai înţeles?

— Da, *sir*.

S-a întors, începând să zâmbească. Părea ceva simplu. În ciuda celor trei trese, el nu era un veteran. Ceea ce-l îngrijora era o confruntare cu talibanii într-o ambuscadă, în care să-şi vadă unitatea doborâtă, şi cariera terminată. Încă nu mai văzuse o ambuscadă între inamici şi nu era sigur cum trebuia să procedeze. Ştia că era o prostie. Dacă făcea totul corect, nimeni nu va fi ucis. Cu excepţia inamicului, iar asta era datoria sa. Totuşi, îl bântuia o umbră de nesiguranţă.

Au ieşit din Bagram, îndreptându-se spre sud, pe drumul către Mazari Sharif. Călătoria s-a desfăşurat fără incidente. Convoiul era format dintr-un camion care să

---

[11] acting – în anumite situaţii, unui militar i se pot atribui prerogativele gradului imediat superior, pe o perioadă limitată de timp / înainte de a fi avansat oficial.

transporte familia, Un *Humvee* în faţa lui, şi alte două în ariergardă. O capacitate mai mult decât suficientă pentru plutonul său de 20 oameni şi familia pe care trebuia să o extragă.

Capitolul 3

A fost prea uşor. Se apropiau de marginea oraşului, iar în faţa lor a văzut nişte afgani venind în linie către ei. I-a privit prin binoclu, şi la început a avut oarece dubii că ei erau familia pe care trebuia să o ia, dar la a doua privire s-a convins.

Nu i se spusese cât de mari sunt copii, aşa că a fost surprins că aceştia păreau mai maturi decât crezuse. Şase oameni, cine alţii să fie? Purtau o varietate de haine prăfuite şi murdare, care-i făceau anonimi, nimeni acordându-le prea multă atenţie.

I-a spus şoferului:

— Aceia sunt oamenii noştri, opreşte lângă ei ca să-i luăm la bord.

Caporalul, care se afla în Afganistan de doi ani, l-a privit sceptic.

— Eşti sigur, *Sergeant* Taylor? Ar putea fi oricine. Chiar şi nişte *ostili*.

— Evident că sunt sigur, fă cum spun eu, Caporal. Stai, poate ar fi mai bine să trecem de ei, apoi să întoarcem şi să-i luăm. Dacă sunt probleme, ne vom afla în cea mai bună poziţie ca să ne retragem.

Au trecut de afganii care se târau pe drum, dar nu a luat în seamă carabinele de asalt pe care le aveau trei dintre ei. Majoritatea afganilor aveau carabine de asalt, aşa cum americanii aveau cărţile de credit. Nu plecau nicăieri fără ele. Au trecut mai departe stârnind vârtejuri de praf care i-au făcut nevăzuţi pe cei şase. Şoferul său a întors *Humvee*-ul, iar camionul şi celelalte două au făcut la fel.

Au înaintat înapoi spre cei şase afgani care-i aşteptau... şi s-a dezlănţuit iadul. Toţi şase aveau carabine, şi toţi trăgeau la foc automat. Un val de gloanţe au lovit vehiculele americane.

— Calc-o, dă-i gaz!

Şoferul ambalase deja motorul, şi s-au îndepărtat de ambuscadă. Când au ajuns la câţiva *klicks* depărtare, a ordonat oprirea, a coborât şi s-a dus la camion.

— Avem vreun rănit?

Caporalul s-a uitat la el cu o expresie de silă absolută.

— Trei morţi.

Nici nu s-a mai sinchisit să adauge regulamentarul *'Sergent'*, atât era de dispreţuitor, iar Taylor nici nu a mai încercat să-l corecteze. El a greşit absolut prosteşte. A vorbit şi cu oamenii din cele două *Humvee* din spate. Aveau patru răniţi, unul aflat în stare gravă. Se uita la unul dintre răniţi căruia îi ţâşnea ritmic sângele din artera femurală secţionată. Un alt soldat încerca să preseze pe rană un bandaj pentru a opri hemoragia.

— Ce-i cu el?

Soldatul a ridicat privire, pe chip având o expresie de batjocură maximă.

— Poate că va trăi, poate că nu. Dar nu datorită ţie, a murmurat, după ce Taylor s-a îndepărtat.

S-a întors la jeepul său, s-a urcat şi a cerut microfonul.

— Aici *Delta* 26, avem răniţi, la aproximativ 10 *klicks* nord de Mazari Sharif. Solicit medevac de urgenţă. Trei morţi, patru răniţi, unul foarte grav.

Cel care a recepţionat apelul părea plictisit.

— *Copy*, *Delta* 26. Vom vedea ce putem face.

Într-o fracţiune de secundă i-a fulgerat prin minte tot ceea ce s-a întâmplat, distrugerea comenzii sale, şi... a scăpat frânele:

— Ascultă la mine, soldat. Îmi trimiţi IMEDIAT un helo medevac. Sau, când mă întorc, am să-ţi bag ţeava carabinei mele pe gât şi am să apăs pe trăgaci. Ai priceput, *domnule*?

Soldatul s-a cutremurat auzind un gradat, comandant al unei patrule de luptă, că-l ameninţă prin radio, unde putea fi ascultat de oricine.

— Aaam înţeles, Sergent. Îl trimit imediat.

— Aşa să faci, altfel de ia dracu'!

Înainte de a tăia contactul a *scuipat* un şir de blesteme şi ameninţări, doar pentru a întări ordinul. Ştiind că aşa se asigură că se va acţiona rapid... şi că, probabil, îşi pune cruce carierei. A încetat emisia şi a aruncat microfonul în spatele vehiculului.

— Vor trimite un helo medevac. Rămânem aici până soseşte, nu vreau ca zdruncinăturile să facă şi mai rău rănitului.

Caporalul său a dat din cap, dar nu s-a sinchisit să dea vreun răspuns.

Taylor a coborât din jeep şi a înaintat câteva sute de metri într-un câmp de maci coloraţi, care *dansau* în bătaia vântului. Păreau că fac mişto de el. Era cultura de bază a Afganistanului. Aştepta recoltarea şi transportul în ţări precum Statele Unite unde provocau multe morţi şi nenorociri. De parcă – fiind destulă moarte şi nenorocire aici – le exportau în toată lumea.

S-a aşezat printre tulpini, în afara razei vizuale a celor de pe drum, şi a lăsat emoţiile să-l cuprindă. Ochii i s-au umplut de lacrimi şi s-a cutremurat de durere, copleşit de ceea ce făcuse din superficialitate şi prostie. Auzind zgomotul elicopterului ce se apropia, s-a întors la vehicule. Sanitarii l-au dus repede pe rănit în cabină şi au făcut loc şi pentru cele trei trupuri ale camarazilor morţi.

Când au ajuns înapoi la Bagram, s-a dus la CO-ul său să-i spună că a greşit. Nu avea aptitudini de sergent, nu merita acest grad şi funcţia aferentă, şi că ar trebui să-l trimită înapoi la reinstruire.

În ziua următoare, i-au adus la cunoştinţă că este din nou soldat, dar aveau nevoie de el şi va rămâne în Afganistan. Şi nu ca să frece menta, la instrucţie împreună cu alţi recruţi. Semnă pentru încă un tur, şi în curând a fost avansat

caporal, împotriva obiecţiilor sale. Nu voia nimic altceva decât să-şi facă datoria, şi să şi-o facă bine.

Dar mai voia ceva. Să ispăşească ceea ce făcuse. Încă mai era bântuit de ideea că o poate da din nou în bară. Deşi găsise o modalitate de a-şi înfrunta frica. Acum înţelegea un adevăr simplu, va muri în Afganistan. Era ceea ce merita, nici mai mult, nici mai puţin.

— — —

Taylor a ascultat atent ce auzea în căşti, apoi s-a întors către *Master Sergeant* Dan:

— Ne ordonă să avansăm la baza pantei. Operatorul dronei a raportat că zona este *'clear'* de activitate inamică.

Jones a încuviinţat cu o înclinare a capului, apoi s-a uitat la Winston:

— Ai auzit? Pedala la fund, nu vreau să fim ţintă fixă.

Acesta a rânjit:

— E ultimul lucru pe care mi-l doresc, *Master Sergeant*.

A pornit motorul, şi a călcat pedala la podea. Ca să nu fie aruncat din turelă în momentul demarajului, Eddie s-a cramponat de mitralieră. Pe terenul accidentat, *Humvee* sălta şi derapa, şi la putut auzi pe PFC Bellows râzând de unul singur la volan. Se simţea ca într-un carusel de bâlci, şi-i trecu prin minte că-şi pierde timpul în Army. Ar fi putut fi un mare şofer-cascador, sau poate chiar unul de curse. Era unul dintre acei oameni rari care păreau să aibă o afinitate totală cu maşina sa. Cum era chestia aceea din *Star Trek*, seria originală, când vulcanianul îşi contopea mintea cu altcineva? Spock era destul de impresionant. Felul cum se folosea de contopirea minţilor pentru a citi gândurile oamenilor. Asta era o şmecherie care i-ar fi plăcut să o folosească şi el. Ceea ce i-a adus aminte de o altă abilitate specială a lui Spock. Presarea nervului. *Dacă aş putea face şi eu asta!*

Îl cunoştea pe Winston Bellows de câteva săptămâni şi ştia prea puţin despre trecutul său. Poate că asta era foarte bine, pentru că ar fi aflat că tipul a făcut parte dintr-o bandă. Avea un secret întunecat; era responsabil de moartea prietenilor săi. Atunci vehiculul nu a fost un *Humvee,* ci un *Chevrolet*. Motor V8, tunat, cu capacitatea cilindrică mărită, pentru a îmbunătăţi acceleraţia şi viteza maximă. Careva – nu Bellows – i-a pictat caroseria în negru-mat. Foarte sexy, iar dacă ziua impresiona fetele, noaptea îi ajuta să se ascundă de poliţai în timpul urmăririlor. Stingea luminile

şi aşteptau pe o străduţă laterală. După câteva minute, maşina poliţiei trecea pe lângă ei, cu sirena urlând şi girofarurile aprinse.

N-au făcut niciodată ceva rău, cu adevărat rău. Sigur, ceva pileală, deşi erau minori, şi niţică *iarbă*. Vreo doi băieţi foloseau marfă mai tare, fumau *crack* (cocaină). El nu se băga în aşa ceva. Mintea îi era doar la maşini. Senzaţia de a controla puterea enormă de sub capotă. Un şpiţ de pedală, o smucitură de volan, şi bestia de două tone răspundea ca un cal de rasă. El se ştia bun. În întrecerile unu-la-unu putea întrece pe oricine, şi adesea o făcea.

În acea ultimă noapte, erau beţi cu toţii. Băuseră prea mult, iar el făcea ture prin cartier cu Chevy de parcă ar fi condus maşinuţe la bâlci. Se dădea mare, lua virajele pe două roţi, şi călca pedala până la fund, încât botul se ridica în timp ce acceleraţia împingea maşina grea spre intersecţia următoare.

A virat în scrâşnet de frâne şi fum de cauciuc ars, botul se balansa sus-jos, spatele derapa ca o coadă de peşte, încât îi trebuia toată îndemânarea sa ca să păstreze controlul.

În noaptea aceea l-a părăsit norocul. Îl aşteptau. O maşină de poliţie de la secţia locală. El tocmai accelera în linie dreaptă, când luminile roşii-albastre au început să fulgere în urma sa, sirena să vuiască... iar el a râs. Pentru aşa ceva trăia, fiorul urmăririi. Să le arate că el era mai bun. prietenul său care stătea pe locul mortului i-a dat sticla de vodkă pe jumătate goală.

— Trage un gât, gagiule. Bagă foc în maţe şi arată-le ce poţi.

— Să vezi ce le fac!

A sorbit o înghiţitură lungă, ţinând ochii pe drum. *Chevy* se apropia de o altă intersecţie şi ştia că are de ales. Să facă la stânga, la dreapta, sau să ţină drept înainte. Aruncând o privire în urmă a avut suspiciunea că maşina poliţiei avea un motor foarte puternic sub capotă. S-ar putea – doar s-ar putea – să-l depăşească în linie dreaptă. Deci trebuia să vireze la stânga sau la dreapta. Chicotind în sinea sa, a răsucit volanul la stânga. Ca ce chestie să facă mereu ce e corect[12]?

La câţiva metri înainte de intersecţie a călcat frâna, dar şi pedala de acceleraţie, derapând spatele maşinii într-un viraj strâns. Simultan a tras şi frâna de mână pentru a bloca roţile din spate ca să accentueze derapajul.

De data aceasta norocul l-a părăsit. Fizica a fost cea care l-a înfrânt. Viteza şi greutatea mare a vehiculului, unghiul ascuţit al virajului, condiţiile diferite ale

---

[12] aici e un joc de cuvinte: *right* înseamnă *corect*, dar şi *dreapta*.

suprafeţei de rulare, toate au făcut ca rulajul ferm, controlat, să se transforme în alunecare, şi s-au rostogolit. Şi nu o singură dată, pentru că rulau cu peste 150 km/h. S-au rostogolit de şase ori înainte de a se propti într-un camion parcat.

Printr-o coincidenţă ciudată, coliziunea l-a aruncat afară, prin parbriz. Ceilalţi n-au fost atât de norocoşi. Maşina a luat foc, şi când poliţiştii l-au găsind zăcând întins pe peluza unei case din apropiere, tot ce a putut vedea au fost cei trei prieteni ce mureau în fierătania cuprinsă de flăcări.

Din cine ştie ce motive, judecătorului i s-a făcut milă de el, şi a fost un miracol că n-au ţinut cont că a fost beat la volan. Dacă ar fi făcut-o, ar fi dat de dracu la greu.

După aceea, nu a mai vrut să iasă din casă, punându-şi părinţii la grea încercare. Adeseori refuza să se dea jos din pat, să mănânce, sau să se uite la TV. Monitorul computerului a rămas negru, pentru că nu mai era interesat de jocuri. Noapte de noapte retrăia momentul teribil când şi-a văzut prietenii arzând. Încerca să înţeleagă cum ar putea îndrepta lucrurile. Îi plăcea să şofeze, pentru asta trăia, pentru emoţia dată de volanul strâns în mâini şi de puternicul motor de sub capotă.

Ce ar putea face ca să-şi urmeze pasiunea, dar şi să-şi ispăşească – poate – fapta cumplită comisă?

La o lună după accident s-a înrolat în Army. Le-a spus că marea sa pasiune este şofatul, şi că voia să fie cel mai bun. Când l-a întrebat de ce, le-a răspuns că voia să-şi folosească talentul pentru a salva vieţi. Oamenii din vehiculul său vor depinde de dânsul, iar el voia să fie atât de bun, încât să-i scoată din budă aproape înainte de a intra în ea.

la început au fost neîncrezători, dar l-a verificat ducându-l în poligonul auto. Odată aflat în *Humvee*, în scaunul şoferului, a fost dragoste la prima vedere, iar când ei au văzut că poate face vehiculul aproape să vorbească, cariera sa a fost stabilită.

A luat-o ca pe ceva de la sine înţeles. Întotdeauna i-au plăcut puterea şi viteza, dar acum îşi petrecea timpul învăţând cum să înţeleagă inamicul, terenul în care luptau, şi cum putea asigura siguranţa oamenilor din jeepul său. Încă mai conducea repede şi dur, dar, de data aceasta, din alt motiv. Ar face şi imposibilul pentru a-şi ţine camarazii în viaţă. Nu putea permite să se întâmple din nou. Niciodată.

Capitolul 4

De la înălţimea turelei sale, Eddie supraveghea terenul din faţă pe măsură ce se apropiau de baza pantei. Încă nu se vedea nici un semn de *ostili*, şi începea să creadă că s-ar putea să scape fără a se trezi implicaţi într-o luptă crâncenă. Auzi vocea lui Taylor prin radio.

— Mesaj de la Companie, *Master Sergeant*. Trimit încă o dronă. Zic că au descoperit indicii pentru prezenţa unor inamici numeroşi şi vor să fie siguri de asta.

Shit, nu va fi uşor. Ce dracu vrea să însemne „prezenţa unor inamici numeroşi"? O grămadă de luptători talibani, cu ţoale şi turbane murdare. Cu dinţi cariaţi şi lipsă, înarmaţi cu carabine de asalt AK-47 – dacă erau norocoşi – şi lansatoare de rachete RPG-7 – dacă nu erau.

Master Sergeant Dan vorbi calm, de parcă hoarda de lunatici bărboşi din vârful colinei nu-l îngrijora deloc.

— Am înţeles. Oprim aici şi-i aşteptăm şi pe ceilalţi. Şofer, caută un loc unde să ne adăpostim. Vreau ceva solid între noi şi inamic. Un defileu îngust, o grămadă de stânci, o biută, orice. S-ar putea să rămânem aici o vreme.

— Ce aşteptăm, *Sarge*? De ce nu trimit înainte restul vehiculelor şi nu ne lasă pe noi în pace să frecăm menta?

— Cred că au ei ceva în cap, Winston. Şezi blând. Aici nu e o cursă de stradă între maşini *hot road* tunate în garajul de-acasă. Avortonii ăia de sus vor să ne ia scalpurile, aşa că trebuie să o facem ca la carte. Stai la adăpost.

— OK, *Sarge*, să fie cum spui. Văd un loc drept în faţă. Mergem acolo.

Humvee a continuat să salte şi să derapeze, până ce Winston a găsit ceva ce majoritatea dintre ei ar fi ratat. Nu părea că le-ar asigura vreo protecţie de sus, totuşi, când Eddie şi-a ridicat privirea, a văzut că erau ascunşi vederii *ostililor* din susul pantei. Toţi cu excepţia lui. Turela era mai înaltă decât restul vehiculului, iar capul său se iţea, de par că era o ţintă de tarabă de bâlci. Doar că flăcăii ăia de sus nu vor arunca în el cu mingi. Când vor deschide focul, vor şuiera în jurul său gloanţe, nu bucăţi de lemn. Iar cel care va fi doborât, va fi el.

Aş vrea să pot trage ca lumea cu blestemăţia asta. Să-i spulber pe nemernici, exact ca în Call of Duty.

— A venit încă un mesaj, *Sarge*. Au să vină nişte bombardiere ca să cureţe colina asta.

A simţit uşurarea din vocea lui Jones.

— Amin. Dacă am fi intrat într-o ambuscadă, ne-ar fi mestecat ca pe un hamburger.

Eddie nu s-a putut abţine:

— *Sarge*, crezi că ar fi fost chiar atât de rău?

Jones a tăcut aproape un minut, gândindu-se ce răspuns să dea.

— Întotdeauna e rău, soldat. Cât de sigur eşti pe mitraliera aia? De data asta avem nevoie să tragi drept. Când vom ajunge acolo, va fi.. *ei-sau-noi*. Eu aş prefera să fie *ei*.

— Am înţeles, *Sarge*. Sunt cu ochiul pe ei.

— Aşa să fii. Ai încărcat-asigurat?

— Tot timpul o ţin aşa.

— Bine faci. Stai pe fază.

Timp de câteva minute, totul a fost liniştit, de parcă războiul se terminase. A avut timp să se gândească la toate cele.

La *Master Sergeant* Dan Jones şi la ce are acesta de gând. Care Jones era cel adevărat? Omul pe care-l văzuse când „încadra” imaginea; care-şi dezvăluia şi nu prea tumultul interior, de parcă-l teroriza ceva. Îşi ascundea bine frământările, fără îndoială, şi nu le lăsa să interfereze cu comanda sa. Dar Eddie era sigur că existau.

Apoi era Al Taylor. Auzise zvonurile, cum că voia să avanseze în grad. Se spunea că a dorit să participe la acţiuni, dar când a făcut-o totul s-a terminat aiurea. A văzut iarăşi expresia din ochii săi, atunci când a vrut să facă o fotografie instantanee fără ca subiectul să ştie. În mod sigur, Al avea un trecut. Cu toate acestea, în afară de ocazionalul tremur al mâinilor, şi de un ton ciudat al vocii, era greu de descifrat. Părea a fi ceea ce era. Dur, eficient şi capabil.

Mai era şi Winston Bellows. Un geniu al volanului; conducea de parcă devenise parte a maşinii. Dacă se gândea la manevre şi la modul cum reacţiona vehiculul. Winston acea un fel de putere metafizică asupra *Humvee*-ului. Un lucru era sigur, văzuse mulţi dintre ceilalţi şoferi cerându-i sfaturi. Totuşi era ceva în comportamentul său, un soi de rezervă. Se vedea în ochii săi, oglinda sufletului. Ca şi cum ducea în cap un pasager întunecat, o amintire din trecut care-l bântuia.

Privi în sus, către sud. Se apropiau o pereche de F/A 18 *Hornet*, venind de dincolo de o creastă de piscuri aflate la mare distanţă, şi care au coborât brusc la joasă înălţime pe când traversau câmpia. S-au îndreptat către panta colinei şi, pe măsură ce se apropiau, Eddie a văzut că erau încărcate la greu cu muniţie de luptă. Pe fiecare pilon de sub aripi era montată o rachetă, iar în bot se afla necruţătorul tun rotativ cu 6 ţevi, M61 *Vulcan*. Toate acesteae aşteptau să-şi detune mesajul mortal.

Totul s-a petrecut foarte rapid. Acum, totul era liniştit şi nemişcat, iar după o clipită vuietul avioanelor cu reacţie aproape că l-a asurzit. Iar versantul colinei a devenit o masă zvârcolitoare de flăcări şi fum. privea cu ochii larg deschişi, uimit. De ce o pedeapsă atât de cumplită? Întreaga colină părea cuprinsă de flăcări, precum erupţia unui vulcan. Fum şi flăcări, şi, deşi nu vedea trupuri, ştia dincolo de orice umbră de îndoială că nici un inamic nu putea supravieţui unui asemenea atac.

Capitolul 5

Mintea i-a fugit din nou la jocuri. Adesea juca până noaptea târziu, şi, pentru câteva secunde, s-a întors în timp. Hawkins, tipul pe care trebuiau să-l învingă. Inamicul năvălea asupra sa în număr copleşitor, trăgând cu carabinele de asalt, aruncând grenade, iar el se simţea prins într-un cazan fierbinte.

Se aştepta în fiecare clipă să încaseze o lovitură, iar odată – putea jura – a simţit parcă plesnitura glontelui în vesta de protecţie. Chiar dacă era doar un joc PC. Ei se apropiau, mult prea aproape, îl înconjurau, partenerii săi de joc încercând cu disperare să-l elimine din *luptă*.

Un strigăt alarmat i-a răsunat în cască:

— Hawkins, trage în nemernici! Ucide-i!

— Nicio problemă.

A rotit ţeava mitralierei de la stânga la dreapta, secerându-i de parcă tundea gazonul de pe peluza casei. Inamicul cădea în linii lungi, spulberat de tirul său precis – era ceva suprarealist.

Lângă el se adunau şi ceilalţi jucători. Careva din flanc a aruncat o grenadă, alt jucător a lansat o rachetă, şi totul s-a sfârşit.

A revenit în prezent când l-a auzit pe *Master Sergeant* Dan strigând un ordin lui Winston.

— Ne-au transmis să mai aşteptăm 15 minute ca să facă o recunoaştere finală asupra zonei obiectivului înainte de a intra. Consideră că zburătorii aceia au făcut o treabă bună, şi că dacă mai sunt careva acolo sus, nu mai sunt în stare să susţină o luptă serioasă. Să sperăm că au dreptate.

Eddie a sesizat din nou ciudata contradicţie dintre felul cum vorbea *Master Sergeant* Dan, felul cum se purta, şi expresia din ochii săi.

Şi-a scos *smartphone*-ul, cu intenţia de a-l fotografia, dar acesta s-a întors cu spatele. În sinea sa l-a umflat râsul. Purta cu el mereu telefonul cu cameră performantă, dar nu reuşea să facă o poză la timp.

S-a uitat din nou sus, pe versant, care ardea şi era acoperit în continuare de fum, şi a vrut să facă o fotografie. Şi-a scos iar telefonul, şi a coborât din turelă.

— *Sarge*, durează doar un minut. Vreau să fac o poză cu asta ca să o postez pe Instagram, pentru prietenii mei.

Acesta a încuviinţat dând din cap.

— Nici o problemă, Eddie. Ai auzit că avem 15 minute înainte de a o lua din loc, aşa că fă-ţi treaba.

Apoi se uită la ceilalţi doi oameni, Winston şi Al.

— Hei, băieţi, faceţi mecla inteligentă, Eddie vrea să vă tragă în poză.

Eddie s-a întors către ei:

— Nu pe voi, băieţi, vreau să fotografiez ce-i acolo sus.

A arătat către vălătucii de fum, flăcările ce străpungeau aerul, iar Jones a zâmbit.

— Făceam mişto, amice. Dar dacă înregistrezi vreo felie de acţiune, va trebui să primeşti aprobare de la Informaţii înainte de a posta online.

— Aşa am să fac.

S-a aşezat în faţa *Humvee*-ului cu spatele la versantul învăluit de fum şi a selectat camera frontală a telefonului. Nu putea cuprinde totul în imagine, aşa că a setat cronometrul, a aşezat telefonul pe botul maşinii, şi s-a dat înapoi. După câteva secunde, un click abia auzit a anunţat că fotografia a fost făcută, iar el a verificat rezultatul. Era bună, dar s-a hotărât să mai facă una ca să fie sigur. A lărgit unghiul şi a încercat din nou. Când a verificat şi această imagine, n-a observat din prima, apoi a făcut ochii mari. A simţit cum inima îi bate cu putere şi a strigat către camarazii săi din *Humvee*:

— Se vede ceva... ceva ce n-ar trebui să fie acolo.

— Ce anume? a chicotit Winston. Un grup de dansatoare talibane?

— Nu, nu, pe bune. E ceva important. Trebuie să vedeţi asta.

Master Sergeant Dan a făcut un semn de lehamite.

— Altă dată, acum vom pleca peste câteva minute.

— Dar...

— Las-o baltă, puştiule. Am să arunc o privire când vom fi pe drumul de întoarcere.

De ce nu mă ascultă nimeni?

S-a căţărat înapoi în turelă, şi s-a uitat la celălalt *Humvee* – vehiculul de comandă în care se afla locotenentul Cartwright – care venea spre ei. Şoferul a oprit în derapaj, iar locotenentul a coborât. Era un tip destul de OK, care avea grijă de oamenii de sub comanda sa.

S-a grăbit să ajungă la vehiculul lor, iar Jones s-a dat jos ca să-l întâmpine.

— Ce-ntâmplă, LT, ce te îngrijorează?

— Drona e încă sus, iar operatorul jură că a văzut mişcare. Crede că atacul aerian s-ar putea să fi lovit o ţintă greşită.

Jones a dat viguros din cap.

— LT, eu am văzut, şi crede-mă, au *prăjit* tot versantul. Dacă acolo mai e careva viu, în nici un caz nu mai e în stare să lupte.

— Eşti sigur?

— Sigur că sunt sigur.

— OK, dacă spui tu. Mă încred mai mult în cuvântul tău, decât în al unui operator care se află într-un centru de control comod la câteva mii de mile depărtare. Am să le raportez ce mi-ai spus. Peste cinci minute înaintăm.

— Am înţeles.

— *Sir*...

S-a uitat iritat în sus la Eddie.

— Nu acum, soldat. *Master Sergeant*, la semnalul meu pui *Humvee* în mişcare şi te deplasezi în susul pantei. trebuie să ne asigurăm că i-am *ras* pe toţi nemernicii.

Winston a percutat instantaneu şi a pornit motorul.

— *Sir*, trebuie să vedeţi ceva.

Acesta s-a uitat la Eddie:

— Am spus că nu acum. Intrăm în acţiune, şi nu am timp pentru palavre. Şi nici *Master Sergeant*, aşa că aşază-te în spatele mitralierei şi asigură-te că eşti în stare să tragi ca lumea.

Winston Bellows se uita la ei, nesigur ce să facă. Să demareze sau să aştepte? A accelerat motorul de două ori, şi încă de două ori, ca să le reamintească că ar fi trebuit să o ia din loc.

— *Master Sergeant*...

Jones s-a uitat la el, ridicând sprâncenele.

— Eddie, nu ştiu ce te roade-n cur, dar trebuie să faci cum a ordonat ofiţerul. Ciocu' mic şi bagă-te-n spatele mitralierei.

Disperat, a aruncat *smartphone*-ul Galaxy către locotenent, care l-a prins perplex. Winston a demarat, dar ofiţerul continua să se holbeze uimit la el.

— *Sir*, aruncă o privire la ultima imagine. Lărgeşte zona din cvadrantul dreapta-sus, apoi faci cum crezi. Crede-mă, chiar vrei să vezi asta.

Şi a tăcut, ridicând din umeri.

De ce nu mă ascultă niciodată?

Humvee a mărit viteza, dar ofiţerul continua să-l urmărească cu privirea, cu Galaxy în mână. De parcă i s-ar fi aruncat ceva ciudat, extraterestru, iar el nu ştia ce să facă cu el. PFC Hawkins ştia exact ce ar face el. Cum a spus, să mărească imaginea, şi poate, doar poate, va înţelege.

S-au avântat în susul pantei, Winston conducând la fel de îndemânatic ca întotdeauna peste făgaşe şi bolovani, ridicând nori de praf. Eddie era concentrat asupra mitralierei Browning. Era hotărât ca de data aceasta să acţioneze eficient, dar habar n-avea cum o va face. Se aflau la jumătatea drumului când iadul s-a dezlănţuit asupra lor. O grămadă de *ostili* pitiţi la vreo 600 m depărtare, trăgeau cu mitraliera. Şuierau atâtea gloanţe asupra lor, încât vehiculul ar fi putut fi făcut sită, dacă nu făceau imediat ceva.

Master Sergeant Dan a icnit când un glonţ l-a lovit în vestă, iar în spatele vehiculului Al Taylor a strigat:

— Au distrus radioul. Nu mai putem comunica.

Winston a început să zigzagheze răsucind volanul dintr-o parte în alta. Ceea ce făcea ca focul tras din turelă să fie aproape imposibil. Dar, dacă Eddie nu făcea pe dracu-n patru, urmau să fie terminaţi. O altă mitralieră a deschis focul din susul pantei, şi *Master Sergeant* Dan a ţipat când un glonţ i-a străpuns braţul.

S-a săturat. Era prea mult, iar unitatea sa era în budă. Exact ca în timpul jocului, ei se bazau pe el. L-au antrenat să rămână calm, să-şi aleagă ţinta şi să apese pe trăgaci. Să controleze vibraţia puternicei arme de calibrul .50, în timp ce împroşca gloanţele din ţeavă.

A uitat toate astea. Era furios, unitatea sa era în ambuscadă, iar el era din nou în joc.

S-a aplecat în spatele armei şi a orientat-o asupra poziţiei primei mitraliere. Gloanţe fierbinţi zburau peste tot în jurul său, dar el îşi păstră calmul. Ca în timpul jocului. Camarazii săi virtuali strigau avertismente când inamicul era aproape, iar el era trăgătorul de elită; el era Hawkins.

Cu toţii se logau în joc din toate părţile lumii. Opunând talentul lor contra al lui... şi pierzând. Era de neînvins.

Aproape că nu-şi dădea seama că acesta nu era un joc, şi a lansat o rafală de proiectile asupra cuibului de mitralieră, utilizând toată îndemânarea dobândită acasă, despre cum să ochească ţinta inamică.

A reorientat mitraliera şi a tras din nou. Închizătorul a clănţănit în gol, şi a introdus o nouă bandă cu cartuşe, de parcă doar asta făcuse toată viaţa. Cu uşurinţă şi precizie, exact ca în joc.

A spulberat cuibul mitralierei talibanilor, dar era doar începutul. Un roi de războinici în ţoale murdare alergau în josul pantei, zbierând războinic şi trăgând cu AK-47 de la şold. I-a doborât la pământ.

Un om din vârful pantei, cu un lansator de grenade RPG-7 pe umăr, era gata să transforme *Humvee* într-o tablă scorojită. Eddie a ridicat ţeava şi a tras o bandă întreagă asupra lui, iar tipul s-a prăvălit la pământ.

Inamicii se apropiau, ignorându-i focul nimicitor. Erau atât de mulţi...

Tot ce putea face el era să doboare cât de mulţi putea. Să reziste şi să lupte pentru unitatea sa şi – dacă trebuia – să piară luptând.

Toată panta era un coşmar de focuri de arme şi explozii, o cacofonie de zgomote care aproape că au acoperit vuietul avioanelor ce se apropiau. O pereche de A-10 *Warthog*, avioane de atac la sol dotate cu un tun rotativ cumplit în bot. Se apropiau cu rapiditate, iar de data aceasta nu au mai greşit. Ţintele se aflau la vedere, şi avioanele au executat patru treceri înainte ca liderul *flight*ului să încline repetat din aripi deasupra vălătucilor de fum ce se ridicau de dedesubt. S-au îndepărtat spre est, probabil îndreptându-se înapoi la Bagram, marea bază aeriană şi tabără militară de lângă Kabul.

Şi deodată, s-a făcut linişte. *Master Sergeant* Dan avea braţul bandajat. Al Taylor avea o arsură de glonţ la margine scalpului şi-şi ştergea sângele de pe faţă cu o cârpă iniţial albă, acum roşie ca focul. Dar toţi erau în viaţă.

Dan s-a uitat la Eddie şi i-a făcut un semn din cap. Apoi l-a privit pe Winston.

— Du-ne de-aici, soldat Bellows. Ne-am făcut treaba, ne ducem acasă.

Drumul către casă s-a făcut în linişte, fără obişnuita pălăvrăgeală de după acţiune. Erau secătuiţi de scăparea lor aproape la limită, iar când au intrat pe poarta taberei, fiecare dintre ei a răsuflat uşurat. Au reuşit să se întoarcă. Erau în viaţă.

Eddie a coborât din turelă şi şi-a întins membrele.

— *Master Sergeant*, dacă am terminat treaba, eu mă duc să fac un duş. Sunt plin de praf...

— Duşul trebuie să mai aştepte, soldat.

Locotenentul cu care vorbise i-a înapoiat *smartphone*-ul. Galaxy al său.

— Ai făcut treabă bună, soldat Hawkins. Am verificat ultima imagine. Ai reuşit că înregistrezi o gaşcă de *ostili* care trăgeau cu ochiul în josul pantei ca să ne intercepteze. De aceea am solicitat al doilea atac aerian şi am văzut rapoartele de după acţiune. Putem înregistra operaţiunea ca fiind o victorie.

— E bine de ştiut, *sir*.

Acesta a dat din cap.

— Cu siguranţă, unitatea voastră ne-a salvat de la dezastru.

Au coborât şi ceilalţi din *Humvee* şi s-au adunat în jurul lui.

— Incorect, locotenente. Eddie ne-a salvat. Dacă nu te forţa să iei camera, n-ai fi ştiut ce şi cum. Iar dacă n-ar fi tras cu mitraliera precum un veteran, noi n-am mai fi fost aici să spunem povestea.

— Nu vă pot contrazice, putea fi o nenorocire, totuşi am ieşit cu bine. Bună treabă, soldat. Apropo, ştiu că voiai un transfer la o unitate *Photo Recon*. După isprava de azi cred că-l meriţi.

— Locotenente, e o greşeală. Fac parte din unitatea aceasta. Eu mă bazez pe ei, iar ei se bazează pe mine. Nimic nu mă poate face să-mi las de izbelişte camarazii. Ei sunt familia mea.

Ofiţerul a făcut ochii mari.

— Ciudat. Credeam că eşti hotărât. Ce te-a făcut să te răzgândeşti?

— *'Ce'*? Nu mare lucru. Doar că... cineva m-a *ascultat*.

După ce locotenentul a plecat, Dan a zâmbit:

— Ia zi, noi am auzit că ai fost sculă mare la *Call of Duty*. Aşa e?

— Ăă... mda, am fost. Dar cum spuneam, aia a fost atunci, iar asta e acum.

— Bine. Să mergem, Hawkins. Îţi datorăm un bax de bere. Bine ai venit în unitatea noastră, amice. Recunosc că a trecut cam multă vreme până ce ne-am găsit un nume.

— Un nume?

— Un '*nom de guerre*'. Eşti un erou, Hawkins. Ne-ai salvat vieţile. Aşa că o să ne luăm un nume semnificativ.

— Pardon?

— '*Hawkins' Heroes*.' Eroii lui Hawkins.

— Ăă... ce să zic. Adică, nu cred că o să ţină... cu felul meu de a executa focul cu mitraliera şi restu'. Voi, băieţi, sunteţi altfel decât mine, voi ştiţi cu toţii ce aveţi de făcut, iar eu... nu vă puteţi baza pe mine.

— Eddie, şi noi am trecut prin asta. Toţi.

— Zău? Toţi?

— Toţi. Winston, adu vopseaua. Vreau numele nostru scris pe bara de protecţie din faţă. Când inamicul ne va vedea venind, vreau să ştie că se vor confrunta cu cei mai buni.

— Aşa e, *Master Sergeant*.

— Al, am o treabă pentru tine. I-am promis tipului ăsta un bax cu bere şi avem ceva de sărbătorit. Cum s-ar zice, *botezul focului*[13]! Sau în cazul acesta, să stropim *Humvee*-ul. Nu contează, doar adu berea!

— Vineee! a strigat chicotind. *Hawkins' Heroes*, da, chiar îmi place.

Eddie zâmbea într-una. Cu toţii erau nişte eroi, fiecare în parte. Cine mai voia să se ducă la *Photo Recon* când puteai trage cu o *Browning* .50 ca un veteran şi făceai parte din asemenea unitate? El nu.

SFÂRŞIT

[13] În original: *wet the baby's head* (textual: *să uzi capul copilului*) – zicere de sorginte britanică: cu ocazia naşterii/botezului unui copil, tatăl dădea de băut prietenilor. Este o aluzie la modul cum se desfăşoară botezul la catolici (şi facţiunile catolice): popa udă uşor doar capul copilului, nu-l bagă cu totul în cristelniţă ca la ortodocşi.